

Павелъ Петрани отвърна:
„Како Петрано — снахо мила!
Мене отрови — мене погуби,
Нека азъ младъ да загина;
Недѣй зарадъ мене ти да теглишъ,
Зарадъ мене безъ нозѣ да останешъ,
Безъ нозѣ, рѣцѣ и очи,
Че безъ тѣхъ мжчно се живѣе.“
Още Павелъ не свършилъ,
Пакъ си Петрана задума:
„Слушай мене, драгинко Павле,
Нека азъ слѣпа и саката да остана,
Вмѣсто тебе младъ да погубя:
Азъ имамъ деветъ души братя —
И деветътѣ сж господари,
Тѣ ще мене за хаиръ да гледатъ —
Азъ тебе нѣма да отрова.
Сега друго ще те помоля,
Думата да ми не скършишъ:
Слѣдъ обѣдъ легни срѣдъ кѣщи
И се на умрѣлъ прѣстори;
Азъ ще ти рѣцѣ кръстосамъ
И ще ти свѣщица запаля,
Както на смъртникъ прилича —
Да видимъ и да узнаемъ,
Мжчно ли ще е бачу ти,
Като те мъртавъ завари:
За тебе ще ли милѣе,
Или за стока дилѣе.“

* * *

Ходи Петъръ изъ гора зелена,
Ходи день — день до пладнина,
Нѣма нищо да срѣщне,
Нито да срѣщне, нито да стигне —
Нѣма ловъ да улови;
Че се назади повърна,
Повърна — дома да си иде.
Стигна при бащини имоти,